

FOERE, Leo de, publicist en politicus (Tielt 8 februari 1787 - Brugge 7 februari 1851).

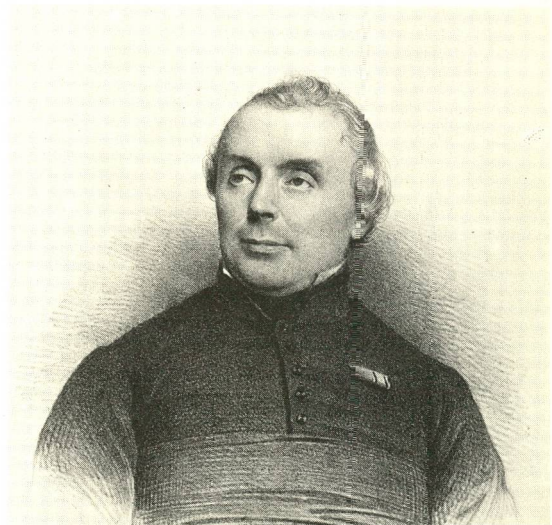
Zoon van Jean François, „prince” van de Tieltse rederijderskamer. Onderwijs in de Tieltse kostschool van J.B. d’Haeyere, het Tieltse Recolettencollege en het groot seminarie te Gent; leraar aan het klein seminarie te Roeselare.

Priesterwijding op 22 september 1810. Beschuldigd

van aansporing tot wantrouwen, tweedracht en beroering, naar aanleiding van de driëntwintigste aflevering, in 1816, van zijn tijdschrift *Le Spectateur Belge* (verschenen van 1 januari 1815 tot '25), werd hij op 21 maart 1817 door het Verenigd Koninkrijk tot twee jaar gevangenschap veroordeeld. In 1823 aanstelling tot directeur van het Engelse klooster te Brugge, op voorwaarde dat hij zijn persactiviteit zou staken. Na de Belgische omwenteling vertegenwoordiger van het district Brugge in het Nationaal Congres. Op 29 augustus 1831 gekozen tot volksvertegenwoordiger door het arrondissement Tiel; die functie bleef hij waarnemen tot de parlamentsontbinding van 1848, toen hij besloot zich uit het politieke leven terug te trekken. Maakte deel uit van vele verenigingen, comités en commissies; nam o.m. het voorzitterschap waar van de Westvlaemsche maatschappij ter bevordering der Vlaemsche tael- en letterkunde te Brugge (1837).

De Foeres gallofobie was gericht op de toekomst. In de zuidelijke provincies van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden moest de Franse invloed radicaal teniet worden gedaan. Hij eiste ondermeer de afzwering van de Franse taal en letterkunde. Zijn ijver voor het Nederlands is niet alleen te verklaren uit zijn heftige anti-Fransgezindheid, hem bezielde ook een waar taalnationalisme. Hij legde een innig verband tussen de taal en de volksgeest en kreeg daarbij de steun van Pieter Behaegel, die in enkele artikelen in de *Spectateur Belge* die opvatting uiteenzette.

In zijn taalopvattingen hield hij vast aan bepaalde ideeën. Hij bleef voorstander van de spelling van Jan des Roches. Toen op 1 januari 1844 het Koninklijk Besluit werd uitgevaardigd dat de spelling van de Vlaamse vertaling der wetten en besluiten moest overeenkomen met de rege's, aangenomen door de commissie van 15 juli 1837 en door het Taelcongres van Gent van 23 oktober 1841, die een ruime toenadering hadden bewerkt tot het Nederlands van het Noorden, begon De Foere nog dezelfde maand het besluit in het parlement te bestrijden. Als argumenten gebruikte hij: die spelling was een samenzwering van het orangisme en het protestantisme, een „vreemde” taal verdrong het Vlaams, de taal van de Vlaamse natie. Zijn geest

L. de Foere door Ch. Baugnet (1842).

---

zou blijven voortleven in West-Vlaanderen bij de latere particularisten.

In al de door hem gevoerde debatten leren we hem kennen als een hardnekkig voorstander van de godsdienst-, gewetens- en persvrijheid. In de strijd voor het Vlaams tegen het Hollands behoren priester De Foere met P. Behaegel en I. Thys tot de Vlaamsgezinden en moeten ze worden gerekend tot de flaminganten van het Verenigd Koninkrijk, „die de liefde voor eigen taal en goed hebben helpen verspreiden in Vlaanderen” (H.J. Elias in *Geschiedenis van de Vlaamse Gedachte*, I, p. 309).

LITERATUUR: J. Stecher, *Foere, Leon de*, in *Biographie Nationale*, VII (1880); - F. Simon, *Foere, Leo de*, in *Nationaal Biografisch Woordenboek*, III (1968). RENE HAESERYN